

Teresa Paryna

Urodziła się w Sońnicy Jarosławskiej w rodzinie przesiedleńców z miejscowości Czyszki koło Lwowa, od 1974 r. mieszka w Przemyślu. Autorka 23 książek poetyckich – najnowsza *Ślady na piasku* (2024) – oraz licznych publikacji w antologiach i czasopiśmie, felietonów, opowiadań, recenzji poetyckich i artykułów prasowych. Laureatka kilkudziesięciu konkursów poetyckich. Zastępca prezesa rzeszowskiego oddziału ZLP.

Aleksandra Piguła

Autorka dziewięciu tomików poezji – najnowsze *Między szepem a krzykiem* (2024) i *Fraszki* (2024) – sztuk teatralnych, tekstów piosenek. Poetka jest prezesem Mieleckiej Grupy Literackiej Słowo działającej w ramach Towarzystwa Miłośników Ziemi Mieleckiej im. Władysława Szafera.

Wymyśliłam się

Zakwitnę chryzantemą
wplotę się w babie lato
w jesieni złotej sonet
w deszczu szare staccato.

A kiedy słońce zajdzie
skryję się w fałdach nocy
i nikt mnie już nie znajdzie
nic mnie już nie zaskoczy.

Może mnie wcale nie ma
i nigdy mnie nie było –
ja – wymyślony temat
ja – niedorzeczna miłość...

Zatrzymam czas

Nie zamykam przeszłości na klucz
zostawiam uchylone drzwi.
Przecież to zaledwie kilka mgnień...
Te same linie papilarne
ta sama grupa krwi.

Jeszcze tamten blask
jeszcze ślad na piasku
jeszcze serca ptak
trzeponce na agraŃce.

Usiądę na progu
zatrzymam czas –
oblaskawię
dopieszczę
dośpiewam...
Nim przekwitnie kwiat
nim szron zmrozi drzewa
póki jeszcze zachwycą
ten świat.

Co najważniejsze

Czym mnie jeszcze zaskoczysz
czym zadziwisz?
Co chowasz po kieszeniach dni
w kufrach nocy?
Wiem
co naprawdę się liczy
w wędrawaniu.

Przetańczyłam
co przetańczyć miałam
na wysokich obcasach i boso.
Pora na głębszy oddech
po przejściach
po zawałach.

Coś zesłali anieli
coś diabli wzięli
coś hojną ręką ofiarował Bóg.

Trochę nagryzmoliłam
trochę nabazgrałam
chcąc nie chcąc
jakoś tak...

I choć cudem się udało
złapać trochę szczęścia –
to, co najważniejsze
wciąż jeszcze przede mną...

Poezja i dobroć...

Z dała od splendoru wysokiego Parnasu
bo to miało być tylko tak sobie, dla żartu...
Co jak śmiech rzucony w płataninę czasu
zapisany adresem w pokoju na czwartym.

Zgasły „Noce Poetów”, przebrzmiała Bohema
a skrzydła ciągle niosą chociaż życie smaga.
Uśmiecha się tajemniczo poetycka Wena –
wie, że los takim jak ja raczej nie pomaga.

Świat śmiercią się bawi, toczy czołgi, rakiety.
Czy pęknie nadszarpnięta poezji złota nic?
Kiedyś uwierzyłam w mądre słowa poety
że „Tylko poezja, dobroć i nic... więcej nic...”

Męcący

Czasami można zamęczyć mądrością
więc udaję głupca
tylko inteligentni
mogą sobie na to pozwolić
i jestem ponad wszystkimi
pomimo wszystko
dlatego że chcę i jest mi dane
istnieć
ktoś będzie udawał wyrocnię
wszechwiedzącą i srogą
przecież zawsze tak jest
że błazen błaznuje
ale to nie on jest głupcem

Przemiana

Zanim mnie pocałujesz
tak wiele musi zaistnieć
nim kwiaty rozkwitną
powietrze nasączy się zapachem świec
zagra świerszcz
a jaskółki wrócą do gniazda
ja stanę się inną osobą
teraz spróbujmy być
kimś sprzed pocałunku
sprzed zbliżenia ust
to takie niepokojące
że piękne zarazem
zanim mnie przytulisz
wytłumaczysz pojęcia
oczywiste i nadprzyrodzone
ja nauczę cię oddychać
miarowo i spokojnie
sercem przy sercu

To nie tak

Czas leczy rany
ale nie wszystkie
nie wszystko też
można zapomnieć
można udawać
że nic się nie stało
ale winny pozostanie
a skrzywdzony
poczuje się jak zbity pies
błazen doczeka się łaskawości
a czas
biegł będzie dalej i dalej

Elżbieta Adamiec

Autorka zeszytu z wierszami *Jesienna kobieta* (2005, 2008) i tomików poetyckich *Chcę* (2019), *Żuł i krajna, pigułka na sny* (2019), *Tak tu cicho, tak cicho jest* (2020), *NIC w dłoniach* (2021), *Anna i poukładane sny* (2021) – książka zawierająca prozę poetycką. Jej wiersze tłumaczone były na język angielski i hiszpański.

zapisz

zapisz noc i dotyk słuchaj uważnie oddechu

złamany człowiek nerwowo zaciera dłonie kuli ramiona
wygląda tak jakby był echem odchodzących kroków
śni okno
za którym nigdy nie pada deszcz oraz drzwi otwarte na oścież
zapach ciasta i przeoczone pajęczyny w rogu sufitu
długie opowieści o miłości i pamięć dotyku

potem nazywa deszcz deszczem zapach krwi kłamstwem
drętwieje na widok szczęśliwego człowieka i kurczącego się czasu

jutro będę szczęśliwy o ile nastąpi jutro
jutro będę troskliwy ominę miejsca w których kruszy się świat i rozsypuje
człowiek
przytulę bliskość i nazwę rzeczy po imieniu
a potem napiszę oficjalne pismo
że człowiek nie może przespać życia ani go nie pamiętać

Bóg rozmyśla o swojej samotności z ciekawością spogląda jak człowiek
zaczyna głośno grzbiet kota karmi psa i myśli o siwej matce
która w wiersz zawija szkaplerz i przywołuje wszystkich świętych
nocą nuci psalmy o śnie wpatrzonym boleśnie w życie

Jadwiga Buczak

Pisarka, autorka książek, w większości o tematyce kryminalnej, ale też historycznej, jak również książek dla dzieci oraz tomików wierszy i opowiadań. W kręgu jej pasji jest też malarstwo.

W CIENIU ŁOPIENKI

(fragment opowiadania)

Łopienka, sierpień 1944 rok

W nocy lunął rzęsy deszcz. Ksenia szturchnęła swego męża.
– Obudź się, okno zamknij – ale ten tylko głośniej chrapanął i odwrócił się na drugi bok. Szturchnęła go jeszcze raz bez skutku, więc sama wygrzebała się spod pierzyny i podeszła do okna.

– Matko Przenajświętsza! – krzyknęła. – Chałupa Drozdów się pali!

Przeraźliwy krzyk żony obudził Marcina. Jeszcze zaspany podszedł do okna. Pomimo ulewnego deszczu drewniane zabudowy gospodarstwa sąsiadów płonęły. Przerażony koń jakimś sposobem wydostał się ze stajni i jak oszalały popędził w stronę lasu.

– Wołaj chłopów!

Wybiegł z domu. Z innych chałup też zaczęli wybiegać ludzie, by ratować sąsiadów, ale i też ze strachu o własne domostwa. W ruch poszły wiadra z wodą. Wiatru nie było, a ulewny deszcz sprzyjał gaszeniu. Widłami i grabiami zwalili przednią ścianę. Pożar przysałał. Wreszcie udało się go całkiem opanować i zrobiło się zupełnie ciemno. Deszcz powoli ustawał.

Krztusząc się od dymu, weszli do izby. Ktoś przyświecił

rozżarzonym polanem. Na środku leżeli gospodarze i ich dzieci. W zapadłej nagle ciszy usłyszeli zachrypył głos Marcina.

– Nie od pożaru zginęli.

Marcin się przeżegnał i otarł pot z czoła. Inni także żegnali się nabożnie. Ktoś szepnął: – Zarąbani siekierami.

– Wczoraj znowu spalili jakąś wieś. Teraz Drozdów zamordowali. Dlaczego?

Pytanie zawisło w powietrzu jak groźna gradowa chmura. Każdemu przeszła przez głowę myśl „a kiedy moja kolej?”.

Mieli już wychodzić, gdy coś pod ścianą pisnęło.

Zdawało mi się – pomyślał Marcin.

Pisnęło znowu.

– Myszy?

Odwrócił się. Pod ścianą leżała ikona oparta o duży wiklinowy kosz.

– Matka Boska nie spłonęła. Zabierzcie ją, Marcinie. Przecie nie może zostać w tych zgłiszczach.

Marcin Małyniak z należnym świętemu obrazowi szacunkiem uniósł deskę.

– Jasię! Patrzcie, chłopcy, to najmłodszy Maryśki! Żyje!

Wziął delikatnie niemowlę na ręce.

– Cud! Matka Boska go uchroniła. Przytulił dziecko i nawet nie starał się obtrzeć dwóch grubych łez spływających po zaoranej zmarszczkami twarzy.

– Cud. Matka Boska go uratowała – powtarzali wszyscy szepem i robili na piersiach po trzykroć znak krzyża.

Stojące przed chałupą kobiety przekazywały sobie z ust do ust wiadomość o cudzie.

Ksenia energicznym ruchem wzięła od męża niemowlę. Owinęła chustą zdjętą z głowy, bo noc była chłodna.

– Co zrobicie z Jasiem?

– Ano wezmę do siebie. Mamy czwórkę swoich, to i piąte się żyżywi.

– Dobry z was kobieta, Marcinowa – komentowały baby. – I odważna – dodawały.